

CONSILIUM

PL

SEKRETARIAT GENERALNY RADY

SERIA ARCHIWALNA

Unia prawa: od Paryża do Lizbony

Historia traktatów Unii Europejskiej

MARZEC 2012

Uwaga

Niniejsza broszura jest publikacją Sekretariatu Generalnego Rady i służy wyłącznie do celów informacyjnych.

Informacje o Radzie Europejskiej i Radzie Unii Europejskiej można znaleźć na następujących stronach:

www.european-council.europa.eu

www.consilium.europa.eu

Informacji udziela też Sekcja Informacji Publicznej przy Sekretariacie Generalnym Rady pod adresem:

Rue de la Loi/Wetstraat 175

1048 Bruxelles/Brussel

BELGIQUE/BELGIË

Tel.: +32 22815650

Faks: +32 22814977

www.consilium.europa.eu/infopublic

Wiele informacji o Unii Europejskiej można znaleźć w portalu Europa (<http://europa.eu>).

Dane katalogowe znajdują się na końcu niniejszej publikacji.

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2012

ISBN 978-92-824-3518-2

doi:10.2860/8999

© Unia Europejska, 2012

Powielanie materiałów dozwolone pod warunkiem podania źródła.

Printed in Belgium

WYDRUKOWANO NA PAPIERZE BIELONYM BEZ CHLORU PIERWIASTKOWEGO (ECF)

60

Unia prawa: od Paryża do Lizbony

Historia traktatów Unii Europejskiej

Spis treści

Przedmowa	4
Wstęp	5
Lata 50. i 60.: od traktatów założycielskich do traktatu fuzyjnego	6
Lata 70.: traktaty finansowe i instytucjonalne oraz pierwszy traktat akcesyjny	10
Lata 80.: Jednolity akt europejski oraz traktaty akcesyjne	12
Lata 90.: Traktat o Unii Europejskiej oraz traktaty akcesyjne	14
Traktaty XXI wieku	17
Od Paryża do Lizbony: chronologia traktatów	21

Przedmowa

Przedstawiamy Państwu historię integracji europejskiej na przykładzie traktatów europejskich. Niniejsza broszura stanowi uzupełnienie plakatu z serii historycznej (archiwalnej): „Traktaty Unii Europejskiej”.

Broszura jest skierowana do środowiska akademickiego i naukowego, a także do wszystkich tych, którzy interesują się historią integracji europejskiej.

Do broszury dołączono tabelę przedstawiającą chronologię traktatów.

Traktaty w pełnej wersji można znaleźć na stronie: <http://eur-lex.europa.eu>

Wszelkie uwagi lub sugestie dotyczące niniejszej broszury prosimy kierować na adres: dgf2.transparency@consilium.europa.eu.

Wstęp

Traktaty są podstawą Unii Europejskiej. Przedstawiciele rządów opracowują je w drodze negocjacji, przyjmują za wspólnym porozumieniem, a państwa członkowskie podpisują je i ratyfikują zgodnie ze swoimi wymogami konstytucyjnymi. Traktaty wchodzą w życie, gdy każdy z tych etapów przebiegnie pomyślnie, a cały proces się zakończy.

Śledząc historię traktatów, można zobaczyć:

- jak ewoluowała Unia jako wspólnota gospodarcza i polityczna obejmująca coraz liczniejsze i coraz bardziej złożone dziedziny,
- jak państwa członkowskie reagowały – krok po kroku – na nowe wyzwania wewnętrzne i międzynarodowe oraz
- jak stopniowo powstawała Unia jako wspólnota ludzi i państw uznająca normy prawne za podstawową wartość i aspirację.

Lata 50. i 60.: od traktatów założycielskich do traktatu fuzyjnego

Po deklaracji z 9 maja 1950 r., w której Robert Schuman zaproponował, by Francja i RFN połączyły produkcję węgla i stali, 18 kwietnia 1951 r. w Paryżu podpisano **Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWiS)**. Traktat ten – ratyfikowany przez Belgię, Republikę Federalną Niemiec, Francję, Włochy, Luksemburg i Holandię (tzw. szóstkę) – wszedł w życie 23 lipca 1952 r. i obowiązywał przez 50 lat. Wygasł 22 lipca 2002 r.

Bezpośrednim celem tego pierwszego traktatu było utworzenie wspólnego rynku węgla i stali – podstawowych surowców strategicznych tamtych czasów. Traktat miał także położyć podwaliny pod wspólnotę gospodarczą, a następnie stopniowo – polityczną. Na jego mocy powstały: Wysoka Władza, Wspólne Zgromadzenie, Specjalna Rada Ministrów oraz Trybunał Sprawiedliwości. Tym samym traktat dał początek systemowi instytucjonalnemu dzisiejszej Unii Europejskiej.

Niedługo po przyjęciu traktatu Francja zaproponowała ponadnarodową integrację wojskową. 27 maja 1952 r. sygnatariusze traktatu o EWWiS podpisali w Paryżu **Traktat ustanawiający europejską wspólnotę obronną**, który przewidywał utworzenie europejskiej armii. Dokumentu nie ratyfikowało jednak francuskie Zgromadzenie Narodowe: 30 sierpnia 1954 r. bezterminowo odłożyło dyskusję. Traktat nie wszedł więc w życie. Jego odrzucenie oznaczało także rezygnację z pokrewnego projektu traktatu w sprawie statutu europejskiej wspólnoty politycznej. Projekt opracowało doraźne zgromadzenie EWWiS i 10 marca 1953 r. zaprezentowało go przedstawicielom rządów szóstki.

Porażka idei europejskiej wspólnoty obronnej sprawiła, że integracja europejska ponownie skupiła się na sektorach gospodarczych. Po konferencji w Mesynie 1–2 czerwca 1955 r. utworzono komisję, której przewodniczącym został belgijski minister spraw zagranicznych Paul-Henri Spaak i która miała opracować model wspólnego europejskiego rynku. Komisja przygotowała dwie umowy, które szóstka podpisała w Rzymie 25 marca 1957 r. Uzyskały one miano traktatów rzymskich. Weszły w życie 1 stycznia 1958 r.

*Uroczystość podpisania traktatów EWG i Euratom
(Sala Horacjuszy i Kuracjuszy, Kapitol, Rzym, 25 marca 1957 r.)*

Pierwszy ze wspomnianych traktatów ustanawiał **Europejską Wspólnotę Gospodarczą (EWG)**. Zasady zapisane w traktacie o EWWiS rozszerzał na nowe dziedziny. Przewidywał utworzenie wspólnego rynku opartego na swobodzie przepływu osób, usług, towarów i kapitału oraz ustanowienie unii celnej i wspólnych polityk, np. polityki rolnej czy polityki handlowej. Realizacja celów gospodarczych miała stać się drogą do stworzenia Europy

politycznej. Sygnatariusze byli „zdecydowani stworzyć podstawy coraz ściślejszego związku między narodami Europy” (cytat z preambuły traktatu).

Drugi z traktatów ustanawiał **Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom)**. Jej członkowie mieli koordynować i współtworzyć programy badań nad technologiami jądrowymi stosowanymi do celów cywilnych.

*Włoski plakat
upamiętniający
podpisanie
traktatów rzymskich
(25 marca 1957 r.)*

© Unia Europejska

25 marca 1957 r. podpisano także **Konwencję w sprawie niektórych instytucji wspólnych dla Wspólnot Europejskich**. Ustanawiała ona Zgromadzenie, Trybunał Sprawiedliwości oraz Komitet Ekonomiczno-Społeczny jako organy wspólne dla Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej oraz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.

Na mocy **Protokołu w sprawie Antyli Holenderskich**, podpisanego 13 listopada 1962 r. w Brukseli i obowiązującego od 1 października 1964 r., system stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich przewidziany w traktacie EWG¹ zyskał zastosowanie do Antyli Holenderskich w odniesieniu do produktów naftowych.

1 lipca 1967 r. – po kryzysie wywołanym tzw. polityką pustego krzesła, kiedy to Francja postanowiła nie uczestniczyć w posiedzeniach Rady ani jej organów – weszła w życie jedna z pierwszych dużych zmian instytucjonalnych: **Traktat ustanawiający jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich** (znany jako traktat fuzyjny). Szóstka podpisała go 8 kwietnia 1965 r. Odtąd wszystkie trzy wspólnoty miały jedną Radę, jedną Komisję i jeden budżet. Traktat ten nadał instytucjonalny charakter także Komitetowi Stałych Przedstawicieli (Coreperowi), gdyż w art. 4 mówił o Komitecie złożonym ze stałych przedstawicieli państw członkowskich, mającym za zadanie przygotowywać prace Rady i wykonywać zadania od niej otrzymane.

¹ Załącznik IV do traktatu EWG: Kraje i terytoria zamorskie objęte postanowieniami części IV traktatu.

Lata 70.: traktaty finansowe i instytucjonalne oraz pierwszy traktat akcesyjny

Lata 70. zapisały się w europejskiej historii dalszymi reformami instytucjonalnymi oraz początkiem reform finansowych.

W związku z decyzją Rady z 21 kwietnia 1970 r., na mocy której system finansowy Wspólnot oparty na państwowych składkach został zastąpiony systemem autonomicznym, podpisano dwa traktaty:

- 22 kwietnia 1970 r. – **traktat luksemburski, zmieniający niektóre postanowienia budżetowe**. Wszedł on w życie 1 stycznia 1971 r. Pewne uprawnienia budżetowe nadawał Parlamentowi Europejskiemu. Wprowadzał też dwa podstawowe rodzaje środków własnych: opłaty rolne i opłaty celne²;
- 22 lipca 1975 r. – **traktat brukselski, zmieniający niektóre postanowienia finansowe**. Wszedł on w życie 1 czerwca 1977 r. Parlament Europejski mógł odtąd całkowicie odrzucić budżet oraz zyskał prawo udzielania Komisji absolutorium z wykonania budżetu. Utworzony został także Trybunał Obrachunkowy.

Te dwa traktaty (zmieniające traktat rzymski) zapoczątkowały podział uprawnień budżetowych między Radę i Parlament Europejski.

10 lipca 1975 r., także w Brukseli, podpisano **Traktat zmieniający niektóre postanowienia protokołu w sprawie statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego**. Wszedł on w życie 1 października 1977 r. W związku z międzynarodowym kryzysem walutowym dał on Radzie Gubernatorów Europejskiego Banku Inwestycyjnego prawo zmiany definicji jednostki rozliczeniowej oraz metody przeliczania kwot wyrażonych w jednostkach rozliczeniowych na kwoty wyrażone w walutach krajowych.

² Decyzja Rady 70/243/EWWiS, EWG, Euratom w sprawie zastąpienia wkładów finansowych zasobami własnymi (21 kwietnia 1970 r.).

Także w latach 70., a dokładniej 22 stycznia 1972 r., podpisano **Traktat o przystąpieniu Zjednoczonego Królestwa, Danii i Irlandii** do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej. Wszedł on w życie 1 stycznia 1973 r. Decyzją Rady z 22 stycznia 1972 r. kraje te przystąpiły także do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali. Wskutek negatywnego wyniku referendum z 25 września 1972 r. z zamiaru przystąpienia do Wspólnot wycofała się Norwegia³.

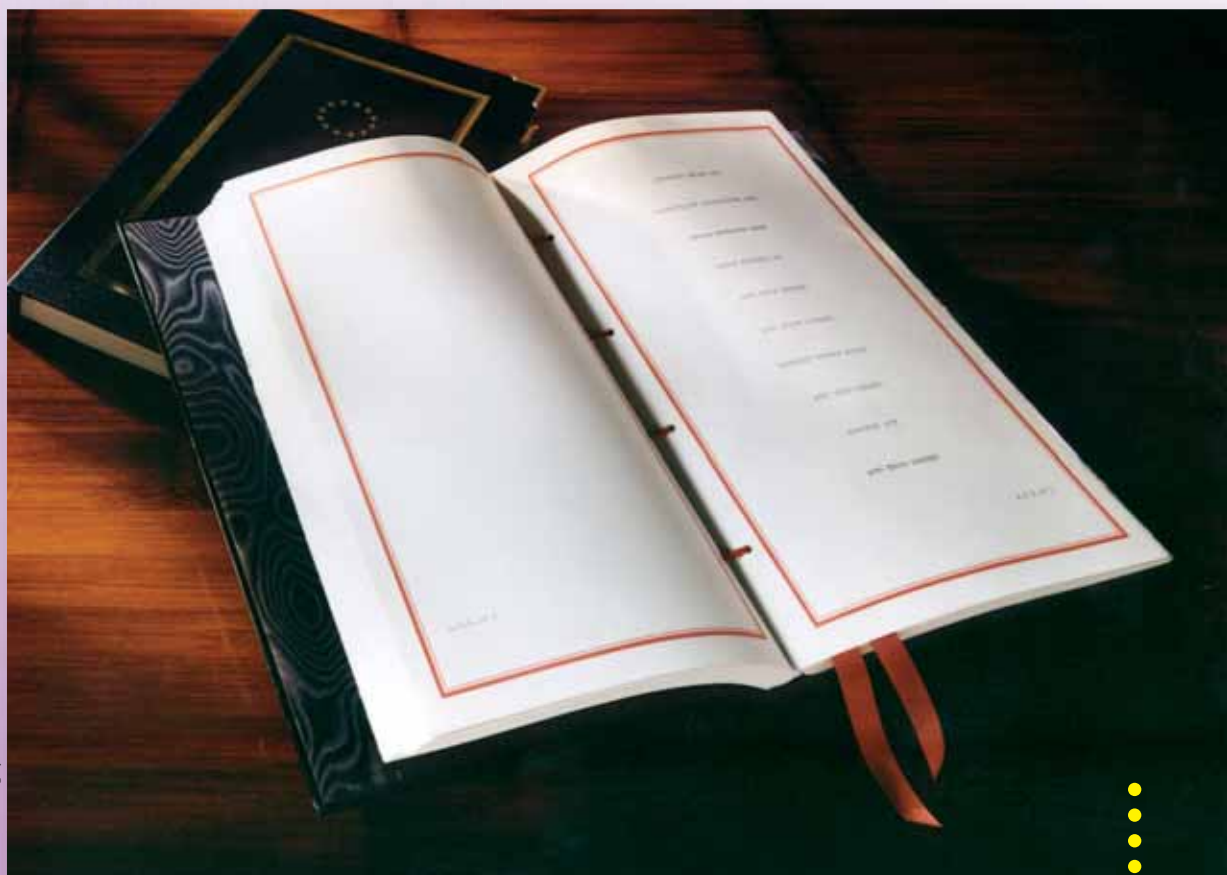

*Edward Heath podpisuje traktat akcesyjny w imieniu Zjednoczonego Królestwa
(Palais d'Egmont, Bruksela, 22 stycznia 1972 r.)*

³ Decyzja Rady WE z 1 stycznia 1973 r. w sprawie zmiany aktów o przystąpieniu do WE nowych państw członkowskich.

Lata 80.: Jednolity akt europejski oraz traktaty akcesyjne

Od 1979 r. na południu Europy obserwować można zmianę systemów politycznych. Aby ustabilizować demokrację przywróconą w Grecji i wzmocnić gospodarkę tego kraju, 28 maja 1979 r. podpisano w Atenach **traktat o przystąpieniu Grecji** do Wspólnot Europejskich. Wszedł on w życie 1 stycznia 1981 r. Natomiast 12 czerwca 1985 r. w Madrycie i Lizbonie podpisano **traktat o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii**. Wszedł on w życie 1 stycznia 1986 r. Europa sześciu, a następnie dziewięciu i dziesięciu stała się odtąd Europą dwunastu.

W wyniku referendum zorganizowanego 23 lutego 1982 r. przez rząd Grenlandii 13 marca 1984 r. podpisano **traktat w sprawie Grenlandii**, przewidujący jej odstąpienie od traktatów wspólnotowych i zastosowanie do niej systemu obowiązującego wobec terytoriów zamorskich.

17 lutego 1986 r. w Luksemburgu i 28 lutego 1986 r. w Hadze dwunastka podpisała **Jednolity akt europejski**, który miał nadać integracji europejskiej impet polityczny i gospodarczy. Traktat ten wszedł w życie 1 lipca 1987 r. Jacques Delors, ówczesny przewodniczący Komisji, w ten sposób przedstawiał jego cele Parlamentowi Europejskiemu w lutym 1987 r.: „Jednolity akt europejski to, mówiąc krótko: zobowiązanie do utworzenia wielkiego rynku bez granic, a równocześnie do zwiększenia spójności gospodarczej i społecznej, wprowadzenia europejskiej polityki badawczej i technicznej, wzmocnienia europejskiego systemu monetarnego oraz zainicjowania europejskiego obszaru społecznego i znaczących działań w dziedzinie ochrony środowiska”.

Jednolity akt europejski przewidywał, że do 1 stycznia 1993 r. powstanie rynek wewnętrzny oraz wprowadzona zostanie swoboda przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Poszerzał on kompetencje wspólnotowe (o ochronę środowiska, badania naukowe, rozwój technologiczny) oraz możliwość głosowania przez Radę większością kwalifikowaną. Zwiększał uprawnienia legislacyjne Parlamentu Europejskiego, wprowadzając procedurę zgody i procedurę współpracy. To początek stopniowego poszerzania – z traktatu na traktat – uprawnień Parlamentu Europejskiego jako drugiego obok Rady współlegislatora. To też początek zwiększania zakresu dziedzin, w których Rada decyduje nie jednogłośnie, ale większością kwalifikowaną.

Jednolity akt europejski po raz pierwszy wspomina o Radzie Europejskiej. Zawiera ponadto postanowienia o europejskiej współpracy politycznej (współpracy w dziedzinie polityki zagranicznej) całkowicie oddzielone od postanowień związanych z dziedziną wspólnotową.

Lata 90.: Traktat o Unii Europejskiej oraz traktaty akcesyjne

W wyniku dwóch konferencji międzyrządowych, które rozpoczęły się w Rzymie 15 grudnia 1990 r., 7 lutego 1992 r. podpisano w Maastricht **Traktat o Unii Europejskiej**. Wszedł on w życie 1 listopada 1993 r.

Traktat ten powoływał do życia Unię Europejską, opartą na trzech filarach. Pierwszym były trzy wspólnoty europejskie, drugim – wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa, a trzecim – współpraca w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

W ramach pierwszego filara powstała unia gospodarcza i walutowa. Dzięki niej 1 stycznia 2002 r. do obiegu weszła wspólna waluta – euro. Poszerzono też kompetencje wspólnotowe w dziedzinie ochrony środowiska, badań naukowych, przemysłu oraz polityki spójności. W dziedzinie legislacji nowa procedura (współdecyzji) pozwalała Parlamentowi Europejskiemu uchylać wspólnie z Radą akty prawne. Procedurę zgody i procedurę współpracy rozszerzono na nowe dziedziny, tak samo jak głosowanie przez Radę większością kwalifikowaną. Trybunał Obrachunkowy, utworzony w 1975 r., stał się piątą instytucją europejską. Powstał także Komitet Regionów.

W ramach drugiego filara wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa przejęła i rozwinęła mechanizmy i dorobek europejskiej wspólnoty politycznej i stała się zaczątkiem wspólnej polityki w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony.

Jeżeli chodzi o trzeci filar, traktat zawierał postanowienia o kontrolach na granicach zewnętrznych, o walce z terroryzmem, utworzeniu Europolu, ustanowieniu wspólnej polityki azylowej, walce z nielegalną imigracją oraz współpracy sądowej w sprawach karnych i cywilnych.

Aby stymulować wzrost gospodarczy, 25 marca 1993 r. podpisano akt o utworzeniu **Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego**. Wszedł on w życie 1 maja 1994 r.

24 czerwca 1994 r. na Korfu podpisano **traktat o przystąpieniu Austrii, Finlandii i Szwecji**. Wszedł on w życie 1 stycznia 1995 r. Norwegia, która także go podpisała, podobnie jak w 1972 r. wycofała się z akcesji – po referendum z 28 listopada 1994 r.

*Wspólne zdjęcie, posiedzenie Rady Europejskiej na Korfu
(24 czerwca 1994 r.)*

29 marca 1996 r. w Turynie rozpoczęła się kolejna konferencja międzyrządowa, na której planowano opracować zmiany traktatowe – zgodnie z postanowieniami art. N Traktatu o Unii Europejskiej. W jej wyniku 2 października 1997 r. podpisano **traktat z Amsterdamu**. Wszedł on w życie 1 maja 1999 r. Miał być odpowiedzią na konieczność zmodyfikowania instytucji i procesu decyzyjnego. Był także dowodem na to, że państwa członkowskie chcą przybliżyć Unię obywatelom, zawierał bowiem postanowienia o przejrzystości.

Ponadto na znaczeniu zyskały koncepcja zrównoważonego rozwoju oraz koncepcja równości kobiet i mężczyzn, a poszanowanie praw człowieka, demokracji i praworządności stało się niezbędnym warunkiem przystąpienia do UE.

Jeszcze bardziej rozszerzono uprawnienia Parlamentu Europejskiego – procedura współdecyzji objęła kolejne dziedziny, a Parlament mógł odtąd zatwierdzać bądź odrzucać kandydaturę przewodniczącego Komisji. Wzmocniono także wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa – powstało stanowisko wysokiego przedstawiciela⁴ i zacieśniono powiązania z Unią Zachodnioeuropejską.

Protokół dołączony do traktatu z Amsterdamu oznaczał przejęcie przez UE prawnego dorobku Schengen (tzn. układu z Schengen podpisanego 14 czerwca 1985 r., konwencji schengenskiej przyjętej 19 czerwca 1990 r. oraz szeregu aktów wykonawczych). Dorobek ten zasadzał się na dwóch rodzajach współpracy: harmonizacji kontroli na granicach zewnętrznych oraz zacieśnieniu współpracy policyjnej i sądowej. Przewidywał także utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Przepisy o wizach, azylu, imigracji oraz współpracy sądowej w sprawach cywilnych przeniesiono z trzeciego do pierwszego filara, a tym samym dziedziny te objęto metodą wspólnotową.

Ponadto w traktacie określono warunki, na których zainteresowane państwa członkowskie mogą podjąć wzmocnioną współpracę.

⁴ Funkcja sprawowana przez sekretarza generalnego Rady.

Traktaty XXI wieku

Deklaracja dołączona do traktatu z Amsterdamu głosiła, że przed kolejnymi rozszerzeniami należy najpierw zreformować instytucje europejskie [„wzmocnienie (instytucji) jest niezbędnym warunkiem zamknięcia pierwszych negocjacji w sprawie przystąpienia”]. Ponieważ w 1998 r. podjęto negocjacje akcesyjne z krajami Europy Południowo-Wschodniej, zorganizowano nową konferencję międzyrządową, podczas której planowano zrewidować traktaty. W jej wyniku 26 lutego 2001 r. podpisano **traktat z Nicei**. Wszedł on w życie 1 lutego 2003 r. Modyfikował on postanowienia instytucjonalne tak, by Unia mogła liczyć dwudziestu pięciu członków. 16 kwietnia 2003 r. w Atenach podpisano **traktat o przystąpieniu Czech, Cypru, Estonii, Litwy, Łotwy, Malty, Polski, Słowacji, Słowenii i Węgier**. Wszedł on w życie 1 maja 2004 r.

*Wspólne zdjęcie po podpisaniu traktatu z Nicei
(Nicea, 26 lutego 2001 r.)*

„Deklaracja na temat przyszłości Unii”, dołączona do traktatu z Nicei, przewidywała zwołanie kolejnej konferencji międzyrządowej na 2004 r. Konwent w sprawie przyszłości Europy powołano już na posiedzeniu Rady Europejskiej w Laeken w grudniu 2001 r.; miał on przygotować

dokument, który „posłuży za punkt wyjścia do dyskusji podczas konferencji międzyrządowej, kiedy to zapadną ostateczne decyzje”. Konwent, któremu przewodniczył Valéry Giscard d’Estaing, opracował i przedłożył projekt traktatu ustanawiającego konstytucję dla Europy. Ostateczną wersję traktatu wynegocjowano następnie na konferencji międzyrządowej w latach 2003–2004, a jego podpisanie nastąpiło 29 października 2004 r. w Rzymie. Przewidywał uchylenie wcześniejszych traktatów (z wyjątkiem traktatu Euratom) i zastąpienie ich jednym dokumentem o charakterze konstytucyjnym. Jednak w związku z negatywnym wynikiem referendum we Francji (29 maja 2005 r.) i w Holandii (1 czerwca 2005 r.) proces ratyfikacji przerwano.

Tymczasem 25 kwietnia 2005 r. w Luksemburgu podpisany został **traktat o przystąpieniu Bułgarii i Rumunii**. Wszedł on w życie 1 stycznia 2007 r.

Ponieważ traktat konstytucyjny nie wszedł w życie, w 2007 r. na nowo podjęto negocjacje, które następnie doprowadziły do podpisania 13 grudnia 2007 r. **Traktatu z Lizbony** i jego wejścia w życie 1 grudnia 2009 r.

*Wspólne zdjęcie po podpisaniu traktatu o przystąpieniu Bułgarii i Rumunii
(Luksemburg, 25 kwietnia 2005 r.)*

Traktat ten miał usprawnić instytucje i zwiększyć demokratyczny charakter Unii. Odtąd Unia opiera się na dwóch traktatach: Traktacie o Unii Europejskiej oraz Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (którym zastąpiono Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską). Traktat o Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej, również zmodyfikowany Traktatem z Lizbony, będzie nadal bezterminowo obowiązywał⁵.

Wraz z Traktatem z Lizbony Unia Europejska zyskała osobowość prawną i dwie nowe instytucje: Europejski Bank Centralny oraz Radę Europejską, z przewodniczącym o dwuipółletniej kadencji. Trzy filary obowiązujące od traktatu z Maastricht przestały istnieć.

Zmieniły się zasady głosowania na forum Rady: wprowadzono system podwójnej większości (większość państw i większość ludności). Rola Parlamentu Europejskiego jako drugiego obok Rady współlegislatora ponownie wzrosła: procedura współdecyzji zyskała teraz rangę zwykłej procedury ustawodawczej. Traktat zawierał też szereg postanowień mających zwiększyć demokratyczny charakter Unii. Poza poszerzeniem uprawnień Parlamentu Europejskiego chodziło tu zwłaszcza o postanowienia włączające parlamenty narodowe w proces decyzyjny oraz zwiększające zaangażowanie obywateli (np. poprzez inicjatywę obywatelską⁶). Traktat z Lizbony nadał Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej taką samą moc prawną, co traktatom.

Po raz pierwszy przewidziano możliwość wystąpienia z Unii: „Każde państwo członkowskie może, zgodnie ze swoimi wymogami konstytucyjnymi, podjąć decyzję o wystąpieniu z Unii Europejskiej”⁷.

9 grudnia 2011 r. w Brukseli podpisany został **traktat o przystąpieniu Chorwacji**. Jego wejście w życie przewidziano na 1 lipca 2013 r.⁸.

Obecnie trwają prace nad kilkoma poprawkami do Traktatu z Lizbony.

Ciąg dalszy nastąpi.

⁵ Traktat o Europejskiej Wspólnocie Węgla i Stali wygaś 23 lipca 2002 r.

⁶ Artykuł 11 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁷ Artykuł 50 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁸ O ile do tego czasu złożone zostaną wszystkie instrumenty ratyfikacyjne.

UNIA EUROPEJSKA

1951–2011: 60 LAT
UNII PRAWA

2011

TRAKTATY UNII EUROPEJSKIEJ

NAJWAŻNIEJSZE ETAPY I DATY PODPISANIA

Lizbona: 13 grudnia 2007 r.

- Rada Europejska staje się instytucją
- Parytet ustawodawczy Rady i Parlamentu Europejskiego
- Większa rola parlamentów narodowych
- Osobowość prawna UE
- Karta praw podstawowych

13 grudnia 2007 r. w Lizbonie po podpisaniu traktatu

Nicea: 26 lutego 2001 r.

- Reforma instytucji w celu rozszerzenia UE do 27 państw

Amsterdam: 2 października 1997 r.

- Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości
- Uwzględnienie dorobku Schengen
- Prawa człowieka
- Równość płci
- Zrównoważony rozwój
- Wysoki przedstawiciel ds. WPZiB
- Zdolność do zarządzania kryzysowego

25 kwietnia 2005 r. w Luksemburgu po uroczystości podpisania traktatu o przystąpieniu Rumunii i Bułgarii do UE

Maastricht: 7 lutego 1992 r.

- Powołanie do życia Unii Europejskiej
- Unia gospodarcza i walutowa
- Krok w stronę euro
- Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB)
- Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne (WSiSW)

Jednolity akt europejski: 17 i 28 lutego 1986 r.

- Głosowanie większością kwalifikowaną
- Początek współpracy ustawodawczej między Radą a Parlamentem Europejskim
- Ku wielkiemu rynkowi wewnętrznemu
- Współpraca w polityce zagranicznej
- Pierwsza wzmianka o Radzie Europejskiej

25 marca 1957 r. w Rzymie podczas uroczystości podpisania traktatów ustanawiających EWG i Euratom

Rzym: 25 marca 1957 r.

- Dwa traktaty założycielskie: „[...] coraz ściślejszy związek między narodami Europy” (preambula EWG)
- Stopniowe ustanawianie powszechnego wspólnego rynku (EWG)
- Europejska Wspólnota Energii Atomowej (EWEA lub Euratom)

18 kwietnia 1951 r. traktat paryski ustanawiający EWWiS: Paul van Zeland, minister spraw zagranicznych Belgii; Joseph Bech, minister spraw zagranicznych Luksemburga; Joseph Mearieu, minister handlu zagranicznego Belgii; Carlo Sforza, minister spraw zagranicznych Włoch; Robert Schuman, minister spraw zagranicznych Francji; Konrad Adenauer, kanclerz federalny Niemiec; Jelle Zijlstra, minister spraw zagranicznych Holandii; Dirk Stikker, minister spraw zagranicznych; Johannes van den Brink, minister gospodarki; Nederlanden

Paryż: 18 kwietnia 1951 r.

- Pierwszy traktat założycielski
- Wspólny rynek strategicznych wówczas produktów: węgla i stali

Traktaty
stanowią fundament Unii. Są one
negocjowane i podpisywane przez przedstawicieli państw członkowskich, ratyfikowane
przez parlamenty narodowe, a następnie zatwierdzone przez Parlament Europejski.

www.consilium.europa.eu

- Traktat o przystąpieniu Chorwacji, podpisany **9 grudnia 2011 r.** (ratyfikacja w toku)
- Traktat z Lizbony **1 grudnia 2009 r.**
- Traktat o przystąpieniu Bułgarii i Rumunii **1 stycznia 2007 r.**
- Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, podpisany **29 października 2004 r.** (nie wszedł w życie)
- Traktat o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji **1 maja 2004 r.**
- Traktat z Nicei **1 lutego 2003 r.**
- Traktat z Amsterdamu **1 maja 1999 r.**
- Traktat o przystąpieniu Austrii, Finlandii i Szwecji **1 stycznia 1995 r.**
- Akt zmieniający protokół w sprawie statutu EBI: Europejski Fundusz Inwestycyjny **1 maja 1994 r.**
- Traktat o Unii Europejskiej (TUE) **1 listopada 1993 r.**
- Jednolity akt europejski **1 lipca 1987 r.**
- Traktat o przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii **1 stycznia 1986 r.**
- Traktat w sprawie Grenlandii **1 stycznia 1985 r.**
- Traktat o przystąpieniu Grecji **1 stycznia 1981 r.**
- Traktat zmieniający niektóre postanowienia protokołu w sprawie statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI): zmiana jednostki rozliczeniowej; metoda przeliczeniowa **1 października 1977 r.**
- Traktat zmieniający niektóre postanowienia finansowe **1 czerwca 1977 r.**
- Traktat o przystąpieniu Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa **1 stycznia 1973 r.**
- Traktat zmieniający niektóre postanowienia budżetowe: „Zasoby własne” **1 stycznia 1971 r.**
- Traktat ustanawiający Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich **1 lipca 1967 r.**
- Protokół w sprawie Antyli Holenderskich **1 października 1964 r.**
- Konwencja w sprawie niektórych instytucji wspólnych: Zgromadzenia, Trybunału Sprawiedliwości, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego **1 stycznia 1958 r.**
- Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (EWEA) **1 stycznia 1958 r.**
- Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą (EWG) **1 stycznia 1958 r.**
- Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Obronną, podpisany **27 maja 1952 r.** (nie wszedł w życie)
- Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWiS) **23 lipca 1952 r.** (wygasł 23 lipca 2002 r.)

KALENDARZ WYDARZEŃ I DATY WEJŚCIA W ŻYCIE

© Unia Europejska, 2011 — ISBN 978-83-84141-1-1 — 6530 38007 0007 — 02-241-1327-9

1951

Plakat „Unia Europejska 1951–2011: 60 lat unii prawa”,
wydany w 2011 r., 60 lat po podpisaniu pierwszego traktatu (EWWiS)

Od Paryża do Lizbony: chronologia traktatów

Uwagi wstępne

- Oryginalne wersje traktatów i krajowych aktów ratyfikacyjnych są zdeponowane w archiwach rządu Republiki Włoskiej (Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Departament Dyplomacji). Jeżeli zostały zdeponowane w innym miejscu, zaznaczono to w punkcie „Uwagi dodatkowe”.
- Ponadto w punkcie „Uwagi dodatkowe” podano informacje o tym, czy chodzi o traktat założycielski, a także o ewentualnych załącznikach, dacie wygaśnięcia, niepodpisanych projektach, ratyfikacji lub jej braku i przewidzianych w traktatach zwolnieniach ze stosowania określonych postanowień.
- Pogrubionym pismem oznaczono języki, w których wraz z kolejnymi rozszerzeniami sporządzano kolejne wersje autentyczne.
- Za datę ratyfikacji uważa się datę zdeponowania przez dane państwo członkowskie aktów ratyfikacyjnych lub aktów o przystąpieniu.
- Wymienieni sygnatariusze są pełnomocnymi przedstawicielami swoich państw.
- Dodatkowe informacje można uzyskać, korzystając z bazy danych Biura Umów znajdującej się na stronie internetowej Rady Unii Europejskiej: <http://www.consilium.europa.eu/policies/agreements/search-the-agreements-database?lang=pl>
- Ostatnią pozycją w niniejszym zestawieniu chronologicznym jest Traktat z Lizbony. Nie uwzględniono traktatów, które są nadal przedmiotem prac lub ratyfikacji⁹. Traktaty te zostaną włączone do zestawienia po jego kolejnej aktualizacji.
- Na końcu broszury zamieszczono listę kodów ISO wszystkich języków urzędowych Unii Europejskiej.

⁹ Na przykład traktat w sprawie przystąpienia Chorwacji, który został podpisany 9 grudnia 2011 r. w Brukseli.

1

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali „traktat paryski”

Data i miejsce podpisania

18 kwietnia 1951 r., Sala Zegarowa, Quai d’Orsay, Paryż, Francja

Sygnatariusze

Konrad ADENAUER, kanclerz i minister spraw zagranicznych (DE)

Paul VAN ZEELAND, minister spraw zagranicznych; Joseph MEURICE, minister handlu zagranicznego (BE)

Robert SCHUMAN, minister spraw zagranicznych (FR)

Carlo SFORZA, minister spraw zagranicznych (IT)

Joseph BECH, minister spraw zagranicznych (LU)

Dirk STIKKER, minister spraw zagranicznych; Jan VAN DEN BRINK, minister gospodarki (NL)

Wejście w życie

23 lipca 1952 r.

Autentyczne wersje językowe

FR

Uwagi dodatkowe

- Traktat założycielski.
- Wygasł 23 lipca 2002 r.
- Oryginalne wersje językowe traktatu, krajowe akty ratyfikacyjne i akty o przystąpieniu przyjęte później są zdeponowane w archiwach rządu Republiki Francuskiej.

2

Traktat ustanawiający europejską wspólnotę obronną „traktat EWO”

Data i miejsce podpisania

27 maja 1952 r., Sala Zegarowa, Quai d'Orsay, Paryż, Francja

Sygnatariusze

Konrad ADENAUER, kanclerz federalny i minister spraw zagranicznych (DE)

Paul VAN ZEELAND, minister spraw zagranicznych (BE)

Robert SCHUMAN, minister spraw zagranicznych (FR)

Alcide DE GASPERI, minister spraw zagranicznych (IT)

Joseph BECH, minister spraw zagranicznych (LU)

Dirk STIKKER, minister spraw zagranicznych (NL)

Wejście w życie

Nie wszedł w życie.

Autentyczne wersje językowe

DE, FR, IT, NL

Uwagi dodatkowe

- Oryginalne wersje językowe traktatu, krajowe akty ratyfikacyjne i akty o przystąpieniu przyjęte później są zdeponowane w archiwach rządu Republiki Francuskiej.
- Projekt traktatu EWO był związany z projektem traktatu w sprawie statutu europejskiej wspólnoty politycznej (EWP), przyjętego przez zgromadzenie *ad hoc* Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali w dniu 10 marca 1953 r. (przedstawionego ministrom spraw zagranicznych EWWiS w dniu 9 marca 1953 r.). Projekt traktatu EWP został unieważniony przez odrzucenie idei EWO.

3 – 4 – 5

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą „traktat EWG”¹⁰ Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej „traktat EWEA lub Euratom”¹¹ Konwencja w sprawie niektórych instytucji wspólnych dla Wspólnot Europejskich

Data i miejsce podpisania

25 marca 1957 r., Sala Horacjuszy i Kuracjuszy, Kapitol, Rzym, Włochy

Sygnatariusze

Paul-Henri SPAAK, minister spraw zagranicznych; Jean-Charles SNOY ET D’OPPUERS, sekretarz generalny w Ministerstwie Gospodarki, przewodniczący belgijskiej delegacji na konferencję międzyrządową (BE)

Konrad ADENAUER, kanclerz federalny; Walter HALLSTEIN, sekretarz stanu w Federalnym Ministerstwie Spraw Zagranicznych (DE)

Christian PINEAU, minister spraw zagranicznych; Maurice FAURE, podsekretarz stanu do spraw zagranicznych (FR)

Antonio SEGNI, prezes Rady Ministrów; Gaetano MARTINO, minister spraw zagranicznych (IT)

Joseph BECH, premier, minister spraw zagranicznych; Lambert SCHAUS, ambasador, przewodniczący luksemburskiej delegacji na konferencję międzyrządową (LU)

Joseph LUNS, minister spraw zagranicznych; Hans LINTHORST HOMAN, przewodniczący holenderskiej delegacji na konferencję międzyrządową (NL)

Wejście w życie

1 stycznia 1958 r.

Autentyczne wersje językowe

DE, FR, IT, NL

Uwagi dodatkowe

EWG i Euratom: traktaty założycielskie

¹⁰ Inaczej niż pozostałe protokoły od początku dołączone traktatu EWG, Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej został podpisany w Brukseli w dniu 17 kwietnia 1957 r. Protokół ten został zmieniony nie tylko późniejszymi traktatami, ale również decyzją Rady z dnia 24 października 1988 r. ustanawiającą Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 319 z 25.11.1988).

¹¹ Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, dołączony do traktatu Euratom, został podpisany w Brukseli w dniu 17 kwietnia 1957 r.

6

Konwencja z dnia 13 listopada 1962 r. w sprawie zmiany Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu zastosowania do Antyli Holenderskich szczególnych zasad stowarzyszania określonych w części czwartej tego traktatu „konwencja w sprawie Antyli Holenderskich”

Data i miejsce podpisania

13 listopada 1962 r., Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Henry FAYÂT, wiceminister spraw zagranicznych (BE)

Rolf LAHR, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (DE)

Jean-Marc BOEGNER, ambasador, przewodniczący francuskiej delegacji na konferencję (FR)

Carlo RUSSO, podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (IT)

Eugène SCHAUS, wicepremier i minister spraw zagranicznych (LU)

Hans VAN HOUTEN, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (NL)

Wim LAMPE, minister pełnomocny Antyli Holenderskich

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 października 1964 r.

Dz.U. WE nr 150 z 1 października 1964 r.

Autentyczne wersje językowe

DE, FR, IT, NL

Uwagi dodatkowe

Dołączony do traktatu EWG protokół w sprawie przywozu produktów naftowych rafinowanych w Antylach Holenderskich.

7

Traktat ustanawiający jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich „traktat fuzyjny”¹²

Data i miejsce podpisania

8 kwietnia 1965 r., Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Paul-Henri SPAAK, wicepremier i minister spraw zagranicznych (BE)

Kurt SCHMUECKER, minister gospodarki (DE)

Maurice COUVE DE MURVILLE, minister spraw zagranicznych (FR)

Amintore FANFANI, minister spraw zagranicznych (IT)

Pierre WERNER, premier i minister spraw zagranicznych (LU)

Joseph LUNS, minister spraw zagranicznych (NL)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 lipca 1967 r.

Dz.U. WE nr 152 z 13 lipca 1967 r.

Autentyczne wersje językowe

DE, FR, IT, NL

¹²

Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich w sprawie tymczasowej siedziby niektórych instytucji i niektórych służb Wspólnot (Dz.U. WE nr 152 z 13 lipca 1967 r.) została podpisana i weszła w życie w tych samych dniach co traktat fuzyjny.

8

Traktat zmieniający niektóre postanowienia budżetowe Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie i Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich „traktat zmieniający niektóre postanowienia budżetowe”

Data i miejsce podpisania

22 kwietnia 1970 r., budynek Alcide de Gasperi, Parlament Europejski, Luksemburg, Luksemburg

Sygnatariusze

Pierre HARMEL, minister spraw zagranicznych (BE)

Walter SCHEEL, minister spraw zagranicznych (DE)

Maurice SCHUMANN, minister spraw zagranicznych (FR)

Aldo MORO, minister spraw zagranicznych (IT)

Gaston THORN, minister spraw zagranicznych i handlu zagranicznego (LU)

Hans DE KOSTER, podsekretarz stanu do spraw zagranicznych (NL)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1971 r.

Dz.U. L 2 z 2 stycznia 1971 r.

Autentyczne wersje językowe

DE, FR, IT, NL

9

Traktat w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej „traktat w sprawie przystąpienia Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa do EWG i Euratomu”¹³

Data i miejsce podpisania

22 stycznia 1972 r., Palais d’Egmont, Bruksela, Belgia¹⁴

Sygnatariusze

Gaston EYSKENS, premier; Pierre HARMEL, minister spraw zagranicznych; Jan VAN DER MEULEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (BE)

Jens Otto KRAG, premier; Ivar NØRGAARD, minister handlu zagranicznego; Jens CHRISTENSEN, sekretarz generalny do spraw handlu zagranicznego przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych (DK)

Walter SCHEEL, minister spraw zagranicznych; Hans-Georg SACHS, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DE)

Maurice SCHUMANN, minister spraw zagranicznych; Jean-Marc BOEGNER, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (FR)

Jack LYNCH, premier; Patrick HILLERY, minister spraw zagranicznych (IE)

Emilio COLOMBO, premier; Aldo MORO, minister spraw zagranicznych; Giorgio BOMBASSEI FRASCANI DE VETTOR, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (IT)

Gaston THORN, minister spraw zagranicznych; Jean DONDELINGER, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (LU)

¹³ Jeżeli chodzi o przystąpienie do EWWiS, por. decyzja Rady Wspólnot Europejskich z dnia 22 stycznia 1972 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, Dz.U. L 73 z 27 marca 1972 r. (Akty dotyczące przystąpienia do Wspólnot Europejskich Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej).

¹⁴ Ponieważ Norwegia nie ratyfikowała traktatu w sprawie przystąpienia, traktat ten i inne akty dotyczące przystąpienia stały się przedmiotem decyzji Rady Wspólnot Europejskich z dnia 1 stycznia 1973 r. w sprawie zmiany aktów przystąpieniu do Wspólnot Europejskich nowych państw członkowskich (Dz.U. L 2 z 1 stycznia 1973 r.).

Norbert SCHMELZER, minister spraw zagranicznych; Tjerk WESTERTERP, sekretarz stanu do spraw zagranicznych; Maan SASSEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (NL)
Trygve BRATTELLI, premier; Andreas CAPPELEN, minister spraw zagranicznych; Søren C. SOMMERFELT, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny (Norwegia)

Edward HEATH, M.B.E., M.P., premier, pierwszy lord Skarbu, minister służby cywilnej; Alec DOUGLAS-HOME, K.T., M.P., pierwszy sekretarz Jej Wysokości do spraw zagranicznych i do spraw Wspólnoty Narodów; Geoffrey RIPPON, Q.C., M.P., kanclerz Księstwa Lancaster (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1973 r.

Dz.U. L 73 z 27 marca 1972 r. (akty dotyczące przystąpienia do Wspólnot Europejskich Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej).

Autentyczne wersje językowe

DA, DE, **EN**, FR, **GA**, IT, NL

Uwagi dodatkowe

Referendum zakończone odrzuceniem traktatu odbyło się w Norwegii 25 września 1972 r.

10

Traktat zmieniający niektóre postanowienia protokołu w sprawie statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego¹⁵: udzielenie Radzie Gubernatorów uprawnień do wprowadzania zmian w definicji jednostki rozliczeniowej i metod wymiany na walutę krajową

Data i miejsce podpisania

10 lipca 1975 r., Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Willy DE CLERCQ, minister finansów (BE)

Per HÆKKERUP, minister gospodarki (DK)

Hans APPEL, federalny minister finansów (DE)

Jean-Pierre FOURCADE, minister gospodarki (FR)

Charles MURRAY, sekretarz, Departament Finansów Irlandii (IE)

Emilio COLOMBO, minister skarbu (IT)

Jean DONDELINGER, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (LU)

Laurens J. BRINKHORST, sekretarz stanu do spraw zagranicznych (NL)

Michael PALLISER, KCMG, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 października 1977 r.

Dz.U. L 91 z 6 kwietnia 1978 r.

Autentyczne wersje językowe

DA, DE, EN, FR, GA, IT, NL

¹⁵

Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego został załączony do traktatu EWG.

11

Traktat zmieniający niektóre postanowienia finansowe Traktatu ustanawiającego Wspólnoty Europejskie oraz Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich¹⁶ „traktat zmieniający niektóre postanowienia finansowe”

Data i miejsce podpisania

22 lipca 1975 r., Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Renaat VAN ELSLANDE, minister spraw zagranicznych i współpracy z krajami rozwijającymi się (BE)

Niels ERSBØLL, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, federalny minister spraw zagranicznych (DE)

Jean-Marie SOUTOU, ambasador Francji, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (FR)

Garret FITZGERALD, minister spraw zagranicznych (IE)

Mariano RUMOR, minister spraw zagranicznych, urzędujący przewodniczący Rady Wspólnot Europejskich (IT)

Jean DONDELINGER, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (LU)

Lawrens J. BRINKHORST, sekretarz stanu do spraw zagranicznych (NL)

Michael PALLISER, KCMG, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 czerwca 1977 r.

Dz.U. L 359 z 31 grudnia 1977 r.

Autentyczne wersje językowe

DA, DE, EN, FR, GA, IT, NL

¹⁶ Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 5 kwietnia 1977 r. w sprawie tymczasowej siedziby Trybunału Obrachunkowego (Dz.U. L 104 z 28 kwietnia 1977 r.) została podpisana 5 kwietnia 1977 r. i weszła w życie 1 czerwca 1977 r.

12

Traktat pomiędzy Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich) a Republiką Grecką dotyczący przystąpienia Republiki Greckiej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej „traktat w sprawie przystąpienia Grecji”¹⁷

Data i miejsce podpisania

28 maja 1979 r., pałac Zappeion, Ateny, Grecja

Sygnatariusze

Wilfried MARTENS, premier; Henri SIMONET, minister spraw zagranicznych; Joseph VAN DER MEULEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (BE)

Niels Anker KOFOED, minister rolnictwa; Gunnar RIBERHOLDT, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, minister spraw zagranicznych; Helmut SIGRIST, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DE)

Konstantinos KARAMANLIS, premier; Georgios RALLIS, minister spraw zagranicznych; Georgios CONTOGEOORGIS, minister bez teki, odpowiedzialny za stosunki ze Wspólnotami Europejskimi (EL)

Jean FRANÇOIS-PONCET, minister spraw zagranicznych; Pierre BERNARD-REYMOND, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych; Luc DE LA BARRE DE NANTEUIL, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (FR)

John LYNCH, premier; Michael O'KENNEDY, minister spraw zagranicznych; Brendan DILLON, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (IE)

¹⁷

Jeżeli chodzi o przystąpienie do EWWiS, por. decyzja Rady Wspólnot Europejskich z dnia 24 maja 1979 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, Dz.U. L 291 z 19 listopada 1979 r. (dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Greckiej do Wspólnot Europejskich).

Giulio ANDREOTTI, prezes Rady Ministrów; Adolfo BATTAGLIA, podsekretarz stanu do spraw zagranicznych; Eugenio PLAJA, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (IT)

Gaston THORN, premier, minister spraw zagranicznych; Jean DONDELINGER, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (LU)

Chris VAN DER KLAUW, minister spraw zagranicznych; Jan LUBBERS, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (NL)

Peter CARRINGTON, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów; Donald MAITLAND, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1981 r.

Dz.U. L 291 z 19 listopada 1979 r. (dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Greckiej do Wspólnot Europejskich)

Autentyczne wersje językowe

DA, DE, **EL**, EN, FR, GA, IT, NL

13

Traktat zmieniający Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie w odniesieniu do Grenlandii „traktat w sprawie Grenlandii”

Data i miejsce podpisania

13 marca 1984 r., Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Leo TINDEMANS, minister stosunków zewnętrznych Królestwa Belgii (BE)

Uffe ELLEMANN-JENSEN, minister spraw zagranicznych Danii; Gunnar RIBERHOLDT, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Danii (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, minister spraw zagranicznych Republiki Federalnej Niemiec (DE)

Theodoros PANGALOS, sekretarz stanu do spraw zagranicznych Republiki Greckiej (EL)

Roland DUMAS, minister spraw europejskich Republiki Francuskiej (FR)

Peter BARRY, minister spraw zagranicznych Irlandii (IE)

Giulio ANDREOTTI, minister spraw zagranicznych Republiki Włoskiej (IT)

Colette FLESCHE, minister spraw zagranicznych rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga (LU)

Wim VAN EEKELLEN, sekretarz stanu do spraw zagranicznych Holandii; H.J.Ch. RUTTEN, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Holandii (NL)

Geoffrey HOWE Q.C., M.P., sekretarz stanu do spraw zagranicznych i ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1985 r.

Dz.U. L 29 z 1 lutego 1985 r.

Autentyczne wersje językowe

DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL

Uwagi dodatkowe

Na mocy traktatu w sprawie Grenlandii załączono do traktatu EWG protokół w sprawie szczególnych ustaleń mających zastosowanie do Grenlandii.

14

Traktat pomiędzy Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich) a Królestwem Hiszpanii i Republiką Portugalską dotyczący przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej „traktat w sprawie przystąpienia Hiszpanii i Portugalii do EWG i Euratomu”¹⁸

Data i miejsce podpisania

12 czerwca 1985 r., Sala Kolumnowa, Pałac Królewski, Madryt, Hiszpania – pałac Belém, Lizbona, Portugalia

Sygnatariusze

Wilfried MARTENS, premier; Leo TINDEMANS, minister spraw zagranicznych; Paul NOTERDAEME, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (BE)

Poul SCHLÜTER, premier; Uffe ELLEMANN-JENSEN, minister spraw zagranicznych; Jakob Esper LARSEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, federalny minister spraw zagranicznych; Gisbert POENSGEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (DE)

Yannis HARALAMBOPOULOS, minister spraw zagranicznych; Theodoros PANGALOS, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, odpowiedzialny za sprawy EWG; Alexandre ZAFIRIOU, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (EL)

Felipe GONZÁLEZ MÁRQUEZ, premier; Fernando MÓRAN LÓPEZ, minister spraw zagranicznych; Manuel MARÍN GONZÁLEZ, sekretarz stanu do spraw stosunków ze Wspólnotami Europejskimi; Gabriel FERRÁN DE ALFARO, ambasador, szef misji Hiszpanii przy Wspólnotach Europejskich (ES)

¹⁸ Jeżeli chodzi o przystąpienie do EWWiS, por. decyzja Rady Wspólnot Europejskich z dnia 11 czerwca 1985 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, Dz.U. L 302 z 15 listopada 1985 r.

Laurent FABIUS, premier; Roland DUMAS, minister spraw zagranicznych; Catherine LALUMIÈRE, minister pełnomocna do spraw europejskich; Luc DE LA BARRE DE NANTEUIL, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (FR)

Garret FITZGERALD, TD, premier; Peter BARRY, TD, minister spraw zagranicznych; Andrew O'ROURKE, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (IE)

Bettino CRAXI, prezes Rady Ministrów; Giulio ANDREOTTI, minister spraw zagranicznych; Pietro CALAMIA, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (IT)

Jacques F. POOS, wicepremier, minister spraw zagranicznych; Joseph WEYLAND, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (LU)

Ruud LUBBERS, premier, minister spraw ogólnych; Hans VAN DEN BROEK, minister spraw zagranicznych; H.J.Ch. RUTTEN, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (NL)

Mário SOARES, premier; Rui MACHETE, wicepremier; Jaime GAMA, minister spraw zagranicznych; Ernâni Rodrigues LOPES, minister finansów i planowania (PT)

Geoffrey HOWE Q.C., M.P., sekretarz stanu do spraw zagranicznych i ds. Wspólnoty Narodów; Michael BUTLER, ambasador, stały przedstawiciel przy Wspólnotach Europejskich (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1986 r.

Dz.U. L 302 z 15 listopada 1985 r. (akty dotyczące przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Wspólnot Europejskich)

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT

Data i miejsce podpisania

17 lutego 1986 r. (Belgia, Republika Federalna Niemiec, Hiszpania, Francja, Irlandia, Luksemburg, Niderlandy, Portugalia, Zjednoczone Królestwo), Luksemburg, Luksemburg

28 lutego 1986 r. (Dania, Grecja, Włochy), Haga, Niderlandy

Sygnatariusze

Leo TINDEMANS, minister spraw zagranicznych (BE)

Uffe ELLEMANN-JENSEN, minister spraw zagranicznych (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, federalny minister spraw zagranicznych (DE)

Karolos PAPOULIAS, minister spraw zagranicznych (EL)

Francisco FERNANDEZ ORDOÑEZ, minister spraw zagranicznych (ES)

Roland DUMAS, minister spraw zagranicznych (FR)

Peter BARRY, TD, minister spraw zagranicznych (IE)

Giulio ANDREOTTI, minister spraw zagranicznych (IT)

Robert GOEBBELS, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (LU)

Hans VAN DEN BROEK, minister spraw zagranicznych (NL)

Pedro PIRES DE MIRANDA, minister spraw zagranicznych (PT)

Lynda CHALKER, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 lipca 1987 r.

Dz.U. L 169 z 29 czerwca 1987 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT

Uwagi dodatkowe

Akt zmienia traktat EWWiS, traktat EWG i traktat Euratom

16

Traktat o Unii Europejskiej „traktat z Maastricht”

Data i miejsce podpisania

7 lutego 1992 r., Statenzaal, Provinciehuis, Maastricht, Niderlandy

Sygnatariusze

Mark EYSKENS, minister spraw zagranicznych; Philippe MAYSTADT, minister finansów (BE)

Uffe ELLEMANN-JENSEN, minister spraw zagranicznych; Anders FOGH RASMUSSEN, minister gospodarki (DK)

Hans-Dietrich GENSCHER, federalny minister spraw zagranicznych; Theodor WAIGEL, federalny minister finansów (DE)

Antonios SAMARAS, minister spraw zagranicznych; Efthymios CHRISTODOULOU, minister gospodarki (EL)

Francisco FERNÁNDEZ ORDÓÑEZ, minister spraw zagranicznych; Carlos SOLCHAGA CATALÁN, minister gospodarki i finansów (ES)

Roland DUMAS, minister spraw zagranicznych; Pierre BEREGOVY, minister gospodarki, finansów i budżetu (FR)

Gerard COLLINS, minister spraw zagranicznych; Bertie AHERN, minister finansów (IE)

Gianni DE MICHELIS, minister spraw zagranicznych; Guido CARLI, minister skarbu (IT)

Jacques F. POOS, wicepremier, minister spraw zagranicznych; Jean-Claude JUNCKER, minister finansów (LU)

Hans VAN DEN BROEK, minister spraw zagranicznych; Wim KOK, minister finansów (NL)

João de Deus PINHEIRO, minister spraw zagranicznych; Jorge BRAGA DE MACEDO, minister finansów (PT)

Douglas HURD, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów; Francis MAUDE, sekretarz finansów w Ministerstwie Skarbu (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 listopada 1993 r.

Dz.U. C 191 z 29 lipca 1992 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT

Uwagi dodatkowe

Ustanawia Traktat o Unii Europejskiej.

Zmienia traktat EWG, by ustanowić Wspólnotę Europejską; zmienia traktat EWWiS i traktat Euratom.

Zwolnienia ze stosowania niektórych postanowień traktatów:

- Dania i Zjednoczone Królestwo nie uczestniczą w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej¹⁹;
- Dania nie uczestniczy w opracowywaniu ani we wprowadzaniu w życie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, w szczególności środków przyjętych na podstawie tytułu V traktatu o UE, które mają wpływ na kwestie obronne²⁰.

¹⁹ Por. w szczególności dwa protokoły dołączone do traktatu WE na mocy Traktatu o Unii Europejskiej: Protokół w sprawie niektórych postanowień dotyczących Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i Protokół w sprawie niektórych postanowień dotyczących Danii.

²⁰ Por. w szczególności Protokół w sprawie stanowiska Danii.

17

Akt zmieniający Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, upoważniający Radę Gubernatorów do utworzenia Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego „akt umożliwiający utworzenie Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego”

Data i miejsce podpisania

25 marca 1993 r., Rada, Bruksela, Belgia

Sygnatariusze

Philippe DE SCHOUTHEETE DE Tervarent, ambasador, stały przedstawiciel (BE)

Gunnar RIBERHOLDT, ambasador, stały przedstawiciel (DK)

Jochen GRÜNHAGE, zastępca stałego przedstawiciela (DE)

Léonidas EVANGELIDIS, ambasador, stały przedstawiciel (EL)

Camilo BARCIA GARCÍA-VILLAMIL, ambasador, stały przedstawiciel (ES)

François SCHEER, ambasador, stały przedstawiciel (FR)

Pádraig MAC KERNAN, ambasador, stały przedstawiciel (IE)

Federico DI ROBERTO, ambasador, stały przedstawiciel (IT)

Jean-Jacques KASEL, ambasador, stały przedstawiciel (LU)

Ben BOT, ambasador, stały przedstawiciel (NL)

José César PAULOURO DAS NEVES, ambasador, stały przedstawiciel (PT)

John KERR, ambasador, stały przedstawiciel (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 maja 1994 r.

Dz.U. L 173 z 7 lipca 1994 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT

Traktat między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Portugalską, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej) a Królestwem Norwegii, Republiką Austrii, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji dotyczący przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej „traktat w sprawie przystąpienia do UE Austrii, Finlandii i Szwecji”

Data i miejsce podpisania

24 czerwca 1994 r., Pałac Św. Jerzego, Korfu, Grecja²¹

Sygnatariusze

Jean-Luc DEHAENE, premier; Willy CLAES, minister spraw zagranicznych; Philippe DE SCHOUTHEETE DE Tervarent, ambasador, stały przedstawiciel Belgii przy Unii Europejskiej (BE)

Poul Nyrup RASMUSSEN, premier; Niels Helveg PETERSEN, minister spraw zagranicznych; Gunnar RIBERHOLDT, ambasador, stały przedstawiciel Danii przy Unii Europejskiej (DK)

Helmut KOHL, kanclerz federalny; Klaus KINKEL, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz; Dietrich VON KYAW, ambasador, stały przedstawiciel Niemiec przy Unii Europejskiej (DE)

Andreas PAPANDREOU, premier; Karolos PAPOULIAS, minister spraw zagranicznych; Theodoros PANGALOS, wiceminister spraw zagranicznych (EL)

Felipe GONZÁLEZ MÁRQUEZ, premier; Javier SOLANA MADARIAGA, minister spraw zagranicznych; Carlos WESTENDORP y CABEZA, sekretarz stanu do spraw stosunków ze Wspólnotami Europejskimi (ES)

Édouard BALLADUR, premier; Alain JUPPÉ, minister spraw zagranicznych; Alain LAMASSOURE, minister pełnomocny przy ministrze spraw zagranicznych odpowiedzialny za sprawy europejskie; Pierre DE BOISSIEU, ambasador, stały przedstawiciel Francji przy Unii Europejskiej (FR)

²¹ Ponieważ Norwegia nie ratyfikowała traktatu w sprawie przystąpienia, traktat ten i inne akty dotyczące przystąpienia stały się przedmiotem decyzji Rady Unii Europejskiej 95/1/WE w sprawie zmiany aktów o przystąpieniu do Unii Europejskiej nowych państw członkowskich (Dz.U. L 1 z 1 stycznia 1995 r.).

Albert REYNOLDS, premier; Dick SPRING, wicepremier, minister spraw zagranicznych; Padraic McKERNAN, ambasador, stały przedstawiciel Irlandii przy Unii Europejskiej (IE)

Silvio BERLUSCONI, prezes Rady Ministrów; Antonio MARTINO, minister spraw zagranicznych; Livio CAPUTO, sekretarz stanu do spraw zagranicznych (IT)

Jacques SANTER, premier; Jacques F. POOS, wicepremier, minister spraw zagranicznych; Jean-Jacques KASEL, ambasador, stały przedstawiciel Luksemburga przy Unii Europejskiej (LU)

Ruud LUBBERS, premier; Peter KOOIJMANS, minister spraw zagranicznych; Ben BOT, ambasador, stały przedstawiciel Holandii przy Unii Europejskiej (NL)

Gro HARLEM BRUNDTLAND, premier; Bjoern TORE GODAL, minister spraw zagranicznych; Grete KNUDSEN, minister handlu i żeglugi handlowej; Eivinn BERG, przewodniczący zespołu negocjatorów (Norwegia)

Franz VRANITZKY, kanclerz federalny; Alois MOCK, federalny minister spraw zagranicznych; Ulrich STACHER, dyrektor generalny, Kancelaria Federalna; Manfred SCHEICH, szef misji Austrii przy Wspólnotach Europejskich (AT)

Aníbal CAVACO SILVA, premier; José DURÃO BARROSO, minister spraw zagranicznych; Vítor MARTINS, sekretarz stanu do spraw europejskich (PT)

Esko AHO, premier; Pertti SALOLAINEN, minister handlu zagranicznego; Heikki HAAVISTO, minister spraw zagranicznych; Veli SUNDBAECK, sekretarz stanu do spraw zagranicznych (FI)

Carl BILDT, premier; Margaretha af UGGLAS, minister spraw zagranicznych; Ulf DINKELSPIEL, minister spraw europejskich i handlu zagranicznego; Frank BELFRAGE, sekretarz stanu do spraw europejskich i handlu zagranicznego (SE)

John MAJOR, premier; Douglas HURD, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów; David HEATHCOAT-AMORY, wiceminister spraw zagranicznych i wiceminister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 1995 r.

Dz.U. C 241 z 29 sierpnia 1994 r. (akty dotyczące przystąpienia)

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT, **FI, SV**

Uwagi dodatkowe

Norwegia przerwała proces ratyfikacyjny po referendum z dnia 28 listopada 1994 r., które zakończyło się wynikiem negatywnym.

19

Traktat z Amsterdamu zmieniający Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty „traktat z Amsterdamu”

Data i miejsce podpisania

2 października 1997 r., Burgenzaal, Pałac Królewski (Paleis op de Dam), Amsterdam, Niderlandy

Sygnatariusze

Erik DERYCKE, minister spraw zagranicznych (BE)

Niels Helveg PETERSEN, minister spraw zagranicznych (DK)

Klaus KINKEL, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz (DE)

Theodoros PANGALOS, minister spraw zagranicznych (EL)

Juan Abel MATUTES, minister spraw zagranicznych (ES)

Hubert VÉDRINE, minister spraw zagranicznych (FR)

Raphael P. BURKE, minister spraw zagranicznych (IE)

Lamberto DINI, minister spraw zagranicznych (IT)

Jacques F. POOS, wicepremier, minister spraw zagranicznych, handlu zagranicznego i współpracy (LU)

Hans VAN MIERLO, wicepremier, minister spraw zagranicznych (NL)

Wolfgang SCHÜSSEL, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz (AT)

Jaime GAMA, minister spraw zagranicznych (PT)

Tarja HALONEN, minister spraw zagranicznych (FI)

Lena HJELM-WALLÉN, minister spraw zagranicznych (SE)

Douglas HENDERSON, wiceminister spraw zagranicznych i wiceminister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 maja 1999 r.

Dz.U. C 340 z 10 listopada 1997 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT, FI, SV

Uwagi dodatkowe

Zwolnienia ze stosowania niektórych postanowień traktatów:

- Dorobek Schengen w momencie włączenia go w ramy Unii Europejskiej jest wiążący dla Danii, ale nie stanowi dla tego państwa wspólnotowego dorobku prawnego²². Dania może zostać zwolniona ze stosowania środków przyjmowanych przez Radę w późniejszym terminie na podstawie postanowień tytułu IV traktatu WE.
Może jednak przetransponować do prawa krajowego decyzję Rady, która ma na celu rozwój dorobku Schengen zgodnie z tytułem IV traktatu WE²³;
- Irlandia i Zjednoczone Królestwo nie są stronami umów stanowiących dorobek Schengen; dorobek Schengen w momencie włączenia go w ramy Unii Europejskiej nie ma zastosowania do tych państw. Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą jednak zgłosić zamiar stosowania w całości lub części postanowień tego dorobku²⁴. Mogą także zrezygnować z uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu środków przyjmowanych na podstawie postanowień tytułu IV traktatu WE²⁵.

²² Por. Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, dołączony do traktatu z Amsterdamu.

²³ Por. Protokół w sprawie stanowiska Danii.

²⁴ Por. Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej.

²⁵ Por. Protokół w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, dołączony do traktatu z Amsterdamu.

20

Traktat z Nicei zmieniający Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty „traktat z Nicei”

Data i miejsce podpisania

26 lutego 2001 r., Sala Balowa, Pałac Królów Sardyńskich, Prefektura Alp Nadmorskich, Nicea, Francja

Sygnatariusze

Louis MICHEL, wicepremier i minister spraw zagranicznych (BE)

Mogens LYKKETOFT, minister spraw zagranicznych (DK)

Joseph FISCHER, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz (DE)

Georgios PAPANDREOU, minister spraw zagranicznych (EL)

Josep PIQUÉ I CAMPS, minister spraw zagranicznych (ES)

Hubert VÉDRINE, minister spraw zagranicznych (FR)

Brian COWEN, minister spraw zagranicznych (IE)

Lamberto DINI, minister spraw zagranicznych (IT)

Lydie POLFER, wicepremier, minister spraw zagranicznych i handlu zagranicznego (LU)

Jozias VAN AARTSEN, minister spraw zagranicznych (NL)

Benita FERRERO-WALDNER, federalna minister spraw zagranicznych (AT)

Jaime GAMA, minister stanu, minister spraw zagranicznych (PT)

Erkki TUOMIOJA, minister spraw zagranicznych (FI)

Anna LINDH, minister spraw zagranicznych (SE)

Robin COOK, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 lutego 2003 r.

Dz.U. C 80 z 10 marca 2001 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, DA, DE, EL, EN, FR, GA, IT, NL, PT, FI, SV

21

Traktat między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczący przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej „traktat o rozszerzeniu z 2004 r.”

Data i miejsce podpisania

16 kwietnia 2003 r., Stoa Attalosa, Agora, Ateny, Grecja

Sygnatariusze

Guy VERHOFSTADT, premier; Louis MICHEL, wicepremier i minister spraw zagranicznych (BE)

Václav KLAUS, prezydent; Vladimír ŠPIDLA, premier; Cyril SVOBODA, wicepremier i minister spraw zagranicznych; Pavel TELIČKA, przewodniczący delegacji Republiki Czeskiej do spraw negocjacji w sprawie przystąpienia do UE oraz ambasador i szef misji Republiki Czeskiej przy Wspólnotach Europejskich (CZ)

Anders Fogh RASMUSSEN, premier; Per Stig MØLLER, minister spraw zagranicznych (DK)

Gerhard SCHRÖDER, kanclerz federalny; Joseph FISCHER, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz (DE)

Arnold RÜÜTEL, prezydent; Kristiina OJULAND, minister spraw zagranicznych (EE)

Konstantinos SIMITIS, premier; Giorgos PAPANDREOU, minister spraw zagranicznych; Tassos GIANNITSIS, wiceminister spraw zagranicznych (EL)

José Maria AZNAR LÓPEZ, premier; Ana PALACIO VALLELERSUNDI, minister spraw zagranicznych (ES)

Jean-Pierre RAFFARIN, premier; Dominique GALOUZEAU DE VILLEPIN, minister spraw zagranicznych; Noëlle LENOIR, minister pełnomocna przy ministrze spraw zagranicznych odpowiedzialna za sprawy europejskie (FR)

Bertie AHERN, premier (Taoiseach); Brian COWEN, minister spraw zagranicznych (IE)

Silvio BERLUSCONI, prezes Rady Ministrów; Franco FRATTINI, minister spraw zagranicznych (IT)

Tassos PAPADOPOULOS, prezydent; George IACOVOU, minister spraw zagranicznych (CY)

Vaira VĪKE-FREIBERGA, prezydent; Einars REPŠE, premier; Sandra KALNIETE, minister spraw zagranicznych; Andris KESTERIS, główny negocjator w sprawie przystąpienia Republiki Łotewskiej do Unii Europejskiej, podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (LV)

Algirdas Mykolas BRAZAUSKAS, premier; Antanas VALIONIS, minister spraw zagranicznych (LT)

Jean-Claude JUNCKER, premier, minister stanu; Lydie POLFER, minister spraw zagranicznych i handlu zagranicznego (LU)

Péter MEDGYESSY, premier; László KOVÁCS, minister spraw zagranicznych; Endre JUHÁSZ, ambasador Republiki Węgierskiej przy Unii Europejskiej, główny negocjator w sprawie przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (HU)

Edward FENECH ADAMI, premier; Joe BORG, minister spraw zagranicznych; Richard CACHIA CARUANA, przewodniczący delegacji odpowiedzialny za negocjacje (MT)

Jan Peter BALKENENDE, premier; Jakob Gijsbert DE HOOP SCHEFFER, minister spraw zagranicznych (NL)

Wolfgang SCHÜSSEL, kanclerz federalny; Benita FERRERO-WALDNER, federalna minister spraw zagranicznych (AT)

Leszek MILLER, premier; Włodzimierz CIMOSZEWICZ, minister spraw zagranicznych; Danuta HÜBNER, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (PL)

José Manuel DURÃO BARROSO, premier; António MARTINS DA CRUZ, minister spraw zagranicznych (PT)

Janez DRNOVŠEK, prezydent; Anton ROP, premier; Dimitrij RUPEL, minister spraw zagranicznych (SI)

Rudolf SCHUSTER, prezydent; Mikuláš DZURINDA, premier; Eduard KUKAN, minister spraw zagranicznych; Ján FIGEL, główny negocjator w sprawie przystąpienia Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (SK)

Paavo LIPPONEN, premier; Jari VILÉN, minister handlu zagranicznego (FI)

Göran PERSSON, premier; Anna LINDH, minister spraw zagranicznych (SE)

Tony BLAIR, premier; Jack STRAW, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 maja 2004 r.

Dz.U. L 236 z 23 września 2003 r. (akty dotyczące przystąpienia) i Dz.U. C 227 E z 23 września 2003 r. (dodatki do załączników aktu dotyczącego warunków przystąpienia)

Autentyczne wersje językowe

ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, SK, SL, FI, SV

Data i miejsce podpisania

29 października 2004 r., Sala Horacjuszy i Kuracjuszy, Kapitol, Rzym, Włochy

Sygnatariusze

Guy VERHOFSTADT, premier; Karel DE GUCHT, minister spraw zagranicznych (BE)

Stanislav GROSS, premier; Cyril SVOBODA, minister spraw zagranicznych (CZ)

Anders Fogh RASMUSSEN, premier; Per Stig MØLLER, minister spraw zagranicznych (DK)

Gerhard SCHRÖDER, kanclerz federalny; Joseph FISCHER, federalny minister spraw zagranicznych i wicekanclerz (DE)

Juhan PARTS, premier; Kristiina OJULAND, minister spraw zagranicznych (EE)

Kostas KARAMANLIS, premier; Petros G. MOLYVIATIS, minister spraw zagranicznych (EL)

José Luis RODRÍGUEZ ZAPATERO, premier; Miguel Ángel MORATINOS CUYAUBÉ, minister spraw zagranicznych i współpracy (ES)

Jacques CHIRAC, prezydent; Jean-Pierre RAFFARIN, premier; Michel BARNIER, minister spraw zagranicznych (FR)

Bertie AHERN, premier (Taoiseach); Dermot AHERN, minister spraw zagranicznych (IE)

Silvio BERLUSCONI, prezes Rady Ministrów; Franco FRATTINI, minister spraw zagranicznych (IT)

Tassos PAPADOPOULOS, prezydent; George IACOVOU, minister spraw zagranicznych (CY)

Vaira VĪĶE-FREIBERGA, prezydent; Indulis EMSIS, premier; Artis PABRIKS, minister spraw zagranicznych (LV)

Valdas ADAMKUS, prezydent; Algirdas Mykolas BRAZAUSKAS, premier; Antanas VALIONIS, minister spraw zagranicznych (LT)

Jean-Claude JUNCKER, premier, minister stanu; Jean ASSELBORN, wicepremier, minister spraw zagranicznych i do spraw imigracji (LU)

Pełnomocnicy Węgier: Ferenc GYURCSÁNY, premier; László KOVÁCS, minister spraw zagranicznych (HU)

Lawrence GONZI, premier; Michael FRENDI, minister spraw zagranicznych (MT)

Jan Peter BALKENENDE, premier; Ben BOT, minister spraw zagranicznych (NL)

Wolfgang SCHÜSSEL, kanclerz federalny; Ursula PLASSNIK, federalna minister spraw zagranicznych (AT)
Marek BELKA, premier; Włodzimierz CIMOSZEWICZ, minister spraw zagranicznych (PL)
Pedro Miguel DE SANTANA LOPES, premier; António Victor MARTINS MONTEIRO, minister spraw zagranicznych i wspólnot portugalskich za granicą (PT)
Anton ROP, premier; Ivo VAJGL, minister spraw zagranicznych (SI)
Mikuláš DZURINDA, premier; Eduard KUKAN, minister spraw zagranicznych (SK)
Matti VANHANEN, premier; Erkki TUOMIOJA, minister spraw zagranicznych (FI)
Göran PERSSON, premier; Laila FREIVALDS, minister spraw zagranicznych (SE)
Tony BLAIR, premier; Jack STRAW, minister spraw zagranicznych i minister ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

Nie wszedł w życie.

Dz.U. C 310 z 16 grudnia 2004 r.

Autentyczne wersje językowe

ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, SK, SL, FI, SV

23

Traktat między Królestwem Belgii, Republiką Czeską, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Estońską, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Portugalską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Bułgarii oraz Rumunią dotyczący przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej „traktat w sprawie przystąpienia Bułgarii i Rumunii”

Data i miejsce podpisania

25 kwietnia 2005 r., Opactwo Neumünster, Luksemburg, Luksemburg

Sygnatariusze

Karel DE GUCHT, minister spraw zagranicznych; Didier DONFUT, sekretarz stanu do spraw europejskich, wiceminister spraw zagranicznych (BE)

Georgi PYRWANOW, prezydent; Simeon SAXE-COBORG, premier; Sołomon PASSI, minister spraw zagranicznych; Meglena KUNEWA, minister spraw europejskich (BG)

Vladimír MÜLLER, wiceminister odpowiedzialny za sprawy europejskie; Jan KOHOUT, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Czeskiej przy Unii Europejskiej (CZ)

Friis Arne PETERSEN, stały sekretarz stanu; Claus GRUBE, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Królestwa Danii przy Unii Europejskiej (DK)

Hans Martin BURY, minister pełnomocny do spraw europejskich; Wilhelm SCHÖNFELDER, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Federalnej Niemiec przy Unii Europejskiej (DE)

Urmas PAET, minister spraw zagranicznych; Väino REINART, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Estońskiej przy Unii Europejskiej (EE)

Yannis VALINAKIS, wiceminister spraw zagranicznych; Vassilis KASKARELIS, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Greckiej przy Unii Europejskiej (EL)

Miguel Ángel MORATINOS CUYAUBÉ, minister spraw zagranicznych i współpracy; Alberto NAVARRO GONZÁLEZ, sekretarz stanu ds. Unii Europejskiej (ES)

Claudie HAIGNERÉ, minister pełnomocna do spraw europejskich przy ministrze spraw zagranicznych; Pierre SELLAL, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Francuskiej przy Unii Europejskiej (FR)

Dermot AHERN, minister spraw zagranicznych; Noel TREACY, wiceminister (minister stanu), odpowiedzialny za sprawy europejskie (IE)

Roberto ANTONIONE, sekretarz stanu do spraw zagranicznych; Rocco Antonio CANGELOSI, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Włoskiej przy Unii Europejskiej (IT)

George IACOVOU, minister spraw zagranicznych; Nicholas EMILIOU, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Cypryjskiej przy Unii Europejskiej (CY)

Artis PABRIKS, minister spraw zagranicznych; Eduards STIPRAIS, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Łotewskiej przy Unii Europejskiej (LV)

Antanas VALIONIS, minister spraw zagranicznych; Albinas JANUSKA, podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (LT)

Jean-Claude JUNCKER, premier, minister stanu, minister finansów; Jean ASSELBORN, wicepremier, minister spraw zagranicznych i do spraw imigracji (LU)

Ferenc SOMOGYI, minister spraw zagranicznych; Etele BARÁTH, minister bez teki odpowiedzialny za sprawy Unii Europejskiej (HU)

Michael FRENDÓ, minister spraw zagranicznych; Richard CACHIA CARUANA, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Malty przy Unii Europejskiej (MT)

Ben BOT, minister spraw zagranicznych; Atzo NICOLAÏ, minister spraw europejskich (NL)

Hubert GORBACH, wicekanclerz; Ursula PLASSNIK, federalna minister spraw zagranicznych (AT)

Adam Daniel ROTFELD, minister spraw zagranicznych; Jarosław PIETRAS, sekretarz stanu do spraw europejskich (PL)

Diogo PINTO DE FREITAS DO AMARAL, minister stanu i minister spraw zagranicznych; Fernando Manuel de MENDONÇA D'OLIVEIRA NEVES, sekretarz stanu do spraw europejskich (PT)

Traian BĂSESCU, prezydent; Călin POPESCU-TĂRICEANU, premier; Mihai-Răzvan UNGUREANU, minister spraw zagranicznych; Leonard ORBAN, główny negocjator z Unią Europejską (RO)

Božo CERAR, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (SI)

Eduard KUKAN, minister spraw zagranicznych; József BERÉNYI, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych (SK)

Eikka KOSONEN, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Republiki Finlandii przy Unii Europejskiej (FI)

Laila FREIVALDS, minister spraw zagranicznych; Sven-Olof PETERSSON, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Królestwa Szwecji przy Unii Europejskiej (SE)

John GRANT KCMG, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, stały przedstawiciel Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przy Unii Europejskiej (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 stycznia 2007 r.

Dz.U. L 157 z 21 czerwca 2005 r. (dokumenty dotyczące przystąpienia)

Autentyczne wersje językowe

BG, ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, **RO**, SK, SL, FI, SV

*Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej
i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską
„traktat z Lizbony”*

Data i miejsce podpisania

13 grudnia 2007 r., Klasztor Hieronimitów, Lizbona, Portugalia

Sygnatariusze

Guy VERHOFSTADT, premier; Karel DE GUCHT, minister spraw zagranicznych (BE)

Sergiej STANISZEW, premier; Iwajło KAŁFIN, wicepremier i minister spraw zagranicznych (BG)

Mirek TOPOLÁNEK, premier; Karel SCHWARZENBERG, minister spraw zagranicznych (CZ)

Anders Fogh RASMUSSEN, premier; Per Stig MØLLER, minister spraw zagranicznych (DK)

Angela MERKEL, kanclerz federalna; Frank-Walter STEINMEIER, wicekanclerz, federalny minister spraw zagranicznych (DE)

Andrus ANSIP, premier; Urmas PAET, minister spraw zagranicznych (EE)

Bertie AHERN, premier; Dermot AHERN, minister spraw zagranicznych (IE)

Konstantinos KARAMANLIS, premier; Dora BAKOYANNIS, minister spraw zagranicznych (EL)

José Luis RODRÍGUEZ ZAPATERO, premier; Miguel Ángel MORATINOS CUYAUBÉ, minister spraw zagranicznych i współpracy (ES)

Nicolas SARKOZY, prezydent; François FILLON, premier; Bernard KOUCHNER, minister spraw zagranicznych i europejskich (FR)

Romano PRODI, premier; Massimo D'ALEMA, wicepremier, minister spraw zagranicznych (IT)

Tassos PAPADOPOULOS, prezydent; Erato KOZAKOU-MARCOULLIS, minister spraw zagranicznych (CY)

Valdis ZATLERS, prezydent; Aigars KALVĪTIS, premier; Māris RIEKSTIŅŠ, minister spraw zagranicznych (LV)

Valdas ADAMKUS, prezydent; Gediminas KIRKILAS, premier; Petras VAITIEKŪNAS, minister spraw zagranicznych (LT)

Jean-Claude JUNKER, premier; Jean ASSELBORN, minister spraw zagranicznych (LU)

Ferenc GYURCSÁNYI, premier; Kinga GÖNCZ, minister spraw zagranicznych (HU)

Lawrence GONZI, premier; Michael FRENDI, minister spraw zagranicznych (MT)

Jan Peter BALKENENDE, premier; Maxime VERHAGEN, minister spraw zagranicznych (NL)

Alfred GUSENBAUER, kanclerz federalny; Ursula PLASSNIK, federalna minister spraw międzynarodowych i europejskich (AT)

Donald TUSK, premier; Radosław SIKORSKI, minister spraw zagranicznych (PL)
José Sócrates, premier; Luís Filipe AMADO, minister spraw zagranicznych (PT)
Traian BĂSESCU, prezydent; Călin POPESCU-TĂRICEANU, premier; Adrian CIOROIANU,
minister spraw zagranicznych (RO)
Janez JANŠA, premier; Dimitrij RUPEL, minister spraw zagranicznych (SI)
Robert FICO, premier; Ján KUBIŠ, minister spraw zagranicznych (SK)
Matti VANHANEN, premier; Ilkka KANERVA, minister spraw zagranicznych (FI)
Fredrik REINFELDT, premier; Cecilia MALMSTRÖM, minister spraw europejskich (SE)
Gordon BROWN, premier; David MILIBAND, minister spraw zagranicznych i minister
ds. Wspólnoty Narodów (UK)

Wejście w życie i publikacja w Dz.U.

1 grudnia 2009 r.

Dz.U. C 306 z 17 grudnia 2007 r.

Autentyczne wersje językowe

BG, ES, CS, DA, DE, ET, EL, EN, FR, GA, IT, LV, LT, HU, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, FI, SV

Języki urzędowe Unii Europejskiej

	Języki urzędowe	Kod ISO
1	bułgarski (български)	BG
2	hiszpański (español)	ES
3	czeski (čeština)	CS
4	duński (dansk)	DA
5	niemiecki (Deutsch)	DE
6	estoński (eesti keel)	ET
7	grecki (ελληνικά)	EL
8	angielski (English)	EN
9	francuski (français)	FR
10	irlandzki (Gaeilge)	GA
11	włoski (italiano)	IT
12	łotewski (latviešu valoda)	LV
13	litewski (lietuvių kalba)	LT
14	węgierski (magyar)	HU
15	maltański (Malti)	MT
16	niderlandzki (Nederlands)	NL
17	polski	PL
18	portugalski (português)	PT
19	rumuński (română)	RO
20	słowacki (slovenčina)	SK
21	słoweński (slovenščina)	SL
22	fiński (suomi)	FI
23	szwedzki (svenska)	SV

Sekretariat Generalny Rady

Unia prawa: od Paryża do Lizbony
Historia traktatów Unii Europejskiej

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej

2012 — 55 str. — 17,6 x 25 cm

ISBN 978-92-824-3518-2

doi:10.2860/8999

JAK OTRZYMAĆ PUBLIKACJE UE

Publikacje bezpłatne:

- w EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>)
- w przedstawicielstwach i delegaturach Unii Europejskiej (dane kontaktowe można uzyskać pod adresem <http://ec.europa.eu> lub wysyłając faks pod numer +352 292942758)

Publikacje płatne:

- w EU Bookshop (<http://bookshop.europa.eu>)

Płatne subskrypcje (np. *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej*, zbiory orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej):

- u dystrybutorów Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm)

CONSILIUM

Rue de la Loi/Wetstraat 175
1048 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË
Tel. +32 22816111

www.consilium.europa.eu

Urząd Publikacji

doi:10.2860/8999

ISBN 978-92-824-3518-2

9 789282 435182